

Борисенко Л. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н.

ОСОБЛИВОСТІ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ

Слово реформа означає перетворення, зміна якої-небудь сторони суспільного життя, що не знищує основ існуючої соціальної структури.

На сьогодні, у зв'язку з реформуванням правоохоронних органів в Україні була створена Національна поліція України. Діяльність даного органу регулюється Законом України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 року № 580-VIII. Даний Закон визначає правові засади організації та функціонування Національної поліції України, статус поліцейських, а також порядок проходження служби в Національній поліції України.

Реформування правоохоронних органів є однією з найважливіших та наймасштабніших реформ нашої держави. Одним із основних завдань цієї реформи є перехід від каральної до сервісної функції діяльності правоохоронних органів.

У ст. 1 Закону України «Про Національну поліцію» зазначено, що Національна поліція України – це центральний орган виконавчої влади, який покликаний забезпечувати охорону прав і свобод людини, протидіяти злочинності, підтримувати публічний порядок та громадську безпеку. Діяльність цієї служби спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України та Міністром внутрішніх справ. Правове регулювання діяльності Національної поліції здійснюється в межах їх повноважень і керується Конституцією України, законами України та іншими підзаконними нормативно-правовими актами [1].

Відповідно до ст. 13 Закону України «Про Національну поліцію» систему Національної поліції складають: 1) центральний орган управління Національною поліцією України; 2) територіальні органи Національної поліції. До складу апарату центрального органу управління Національної поліції України входять структурні підрозділи, що забезпечують діяльність керівника Національної поліції, а також виконання покладених на них завдань.

До складу Національної поліції України належать такі підрозділи, як: кримінальна поліція, поліція охорони, патрульна поліція, поліція особливого призначення, спеціальна поліція.

Правоохоронні органи призначені для: захисту життя, здоров'я, прав і свобод громадян України, іноземних громадян, осіб без громадянства;

протидії злочинності, охорони громадського порядку, власності та забезпечення громадської безпеки. В межах своїх повноважень керівництво діяльністю поліції здійснює Президент України безпосередньо або через Міністра внутрішніх справ.

Основними напрямками діяльності Національної поліції України є здійснення державної політики у таких сферах, як: забезпечення громадської безпеки; підтримання публічного порядку; забезпечення охорони та захисту прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидія злочинності; надання в межах, визначених повноважень, послуг з допомоги громадянам, які з особистих, економічних, соціальних причин або інших надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги, тобто надання поліцейських послуг [2].

Головним нововведеннями реформи, які були виконані на сьогодні: 1) створення Національної поліції України, замість Міліції, центрального органу виконавчої влади, який координує Міністр внутрішніх справ та ліквідацію Управлінь внутрішніх справ в областях та районах; 2) Начальник Національної поліції України призначається Кабінетом Міністрів України за контрактом на 5 років; 3) створення Поліцейської комісії в якій 3/5 членів – правозахисники та інші цивільні особи; 4) призначення на посади в поліцію на конкурсній основі, який проводять Поліцейські комісії з застосуванням поліграфа; 5) призначення керівників поліції на контрактній основі на визначений термін – 5 років; 6) обов'язковість узгодження місцевими радами призначення керівників поліції громадської безпеки та дорожньої поліції, право їх зняття 2/3 голосів; 7) реагування на заяви про порушення працівниками поліції.

Як висновок, хочу зазначити, що метою реформування правоохоронних органів є зробити поліцію захисником основних прав та свобод людини і громадянина. Необхідно підкреслити, що Закон України «Про Національну поліцію» чітко визначає всі поліцейські заходи, які безпосередньо можуть застосовуватися до кожного з громадян. Також закріплює, коли співробітникам Національної поліції можна здійснити перевірку документів громадян, коли і в якому порядку можна здійснити перевірку і огляд речей громадянина, проникати в житло, а в яких випадках ні. Чітко зазначено порядок застосування примусових заходів стосовно осіб. До цих заходів належать: гумові кийки, фізична сила, сльозоточиві гранати. На мою думку, це великий крок вперед нашої держави до успіху, так як даний Закон регламентує підстави та порядок застосування всіх цих заходів відносно людини і громадянина не порушуючи їх прав і свобод.

Література

1. Про утворення Національної поліції України: Постанова Кабінету Міністрів України від 02.09.2015 № 641. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/641-2015-%D0%BF>.

2. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015 – № 40-41 – Ст. 379.

УДК 378.147:346.6(043.2)

Бузун О.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І.П., к.ю.н., доцент

ДЕЯКІ ПРАВОВІ ЗАСАДИ СУЧАСНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ УКРАЇНИ

Контроль одержаних результатів є головною складовою всіх напрямів діяльності, організованої на засадах доцільності та цілеспрямованості. Фінансова сфера діяльності держави, а саме в умовах економічної кризи, є однією з найважливіших. Наявність фінансового контролю обумовлена тим, що фінансам як економічній категорії притаманні не тільки розподільча, а й контрольна функції. Тому використання державою для виконання своїх функцій фінансового інструментарію вимагає здійснення відповідних контрольних заходів.

Формування ринкової економіки, безперечно, відзначилась й на фінансовій діяльності та проведенні фінансового контролю в процесі її здійснення. Змінилися, по-перше, завдання фінансового контролю, по-друге, сфера його застосування. Фінансовий контроль властивий країнам із ринковою економікою. А як відомо, то Україна відноситься до ринкової системи з років незалежності.

Організаційний моменти системи фінансового контролю очолюють представницькі органи та органи державної виконавчої влади, які здійснюють регулювання та управління державними фінансами в межах, визначених чинним законодавством, Конституцією України, іншими законодавчими актами, актами Президента України та Кабінету Міністрів України.

Здійснення державного фінансового контролю забезпечує центральний орган виконавчої влади, уповноважений Кабінетом Міністрів України на реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю [1].

Одним із головних джерел фінансового права України є Бюджетний кодекс. Наявність кодексу як базового акта законодавства показує рівень розвитку галузі законодавства, її піднесення, наявність наукової доктрини. Незважаючи на те, що кодекси приймаються у формі закону, вони займають особливе місце в ієрархії законодавчих актів.

Таке особливе місце Бюджетного кодексу України в структурі